

PREGÓ DE CLOENDA DE LES FESTES D'ESTIU D'ES FORTÍ, ANY 2017

Moltes gràcies, Joana Aina per aquestes paraules, tan amables, diria jo.

Molt bon dia a tothom, digníssimes autoritats, estimada família, amigues i amics.

Quan ara fa uns mesos, aquestes dues bellíssimes persones que seuen a la primera bancada, com són en Pep Sanchis i en Salvador Maimó, que seria el mateix que dir en Salvador Maimó i en Pep Sanchis, em varen comunicar que havien pensat en mi per fer de pregoner de les festes d'estiu d'enguany, vaig intuir tot d'una que allò no era una simple insinuació baladí, sinó més bé un encàrrec en tota regla, i conequent-los com els conec, més valia que començàs a posar fil a l'agulla perquè allò no tenia, de cap de les maneres, marxa enrera. I tan aviat com les meves ocupacions i preocupacions m'ho varen permetre, així ho vaig fer i fins aquí i avui hem arribat.

Però, ironies a part, vos he de dir, benvolguts Pep i Salvador, que en un any en el que celebrem el 25è Aniversari de la creació de la nostra Associació de Veïnats "Es Fortí", fer de pregoner de les Festes d'Estiu, és per a mi, sense cap dubte, un gran honor i és per això que vos estic molt agraït, de tot cor.

Tot i que no vaig néixer, ni he viscut mai en aquesta barriada, sempre me l'he sentida com a pròpia, per la gran quantitat d'anècdotes i vivències que al llarg dels anys, en ella m'han anat succeint, i fins i tot m'atreviria a dir que la meva relació amb Es Fortí va començar bastant abans que jo arribàs en aquest món, com seguidament, de manera succinta, podreu escoltar.

Per altra banda, vull fer constar que d'aquesta barriada, tres han estat els espais que sempre m'han cridat poderosament l'atenció, conformant entre tots ells un perfecte triangle, tan ben definit com el que formen en el cel, cada una de les nits de juliol, agost i setembre, les poderoses estrelles Vega, Deneb i Altair, més conegudes popularment com el Triangle d'Estiu.

Aquests tres espais, que d'una o una altra manera han influït en la meua vida són, en primer lloc, aquest solemne temple que avui ens acull, en segon, l'emblemàtic Estadi de futbol Lluís Sitjar, i en darrer terme, el Club Esportiu i Militar "Es Fortí". I seran aquestes tres edificacions per una banda i les meves relacions amb aquesta barriada, per una altra, els eixos sobre els quals vertebraré la meua locució del dia d'avui.

I començaré amb aquesta majestuosa basílica, dedicada a Sant Sebastià, el Sant patró de la nostra estimada Ciutat de Palma, o tal com era anomenada fa uns segles, la Molt Noble i Lleial Ciutat de Palma de Mallorca. Gràcies a les fonts clàssiques podem saber que abans de ser santificat, aquest tal Sebastià va ser un militar de l'Imperi romà, concretament va ser capità de l'escorta de l'emperador Dioclecià, que va decidir convertir-se en el cristianisme i per aquest motiu va ser assegat i martiritzat pels seus propis soldats, i és així com normalment és representat. A molts de llocs es venera la seva figura i aquesta Església n'és un d'ells.

Aquí podem contemplar algunes imatges del Sant. Una d'elles és un oli sobre tela en gran format, còpia de l'obra atribuïda a n'Anton Van Dyck, extraordinari pintor flamenc del segle XVII, que du per títol "Martiri de Sant Sebastià" i està situat a la capelleta d'allà darrera, a la vostra dreta. Una altra és aquesta preciosa talla en fusta que podem admirar a la dreta de l'altar, esculpida per l'ebanista D. Antoni Font i sufragada i donada a la Parròquia per membres de l'exèrcit de terra l'any 1945.

A Palma el tenim per patró perquè gràcies a la seva invocació, la ciutat es va lliurar d'una epidèmia de Peste cap a l'any 1652.

Donant unes petites pinzellades d'aquesta Casa de Déu i segons resen els arxius, direm que l'any 1936 el Bisbat de Mallorca adquireix el solar. L'any 1940, d'això fa 77 anys, comencen les obres segons plànols del prestigiós arquitecte D. Gabriel Alomar Esteve, natural de Palma. I dos anys després, el 1942 ja és beneïda la cripta. Però, hauran de passar altres 27 anys, amb les obres ja finalitzades i enllestides, per tal que tenguem lloc la tan desitjada consagració de l'Església Gran, a una cerimònia presidida pel Bisbe D. Rafael Álvarez Lara, el dia de la Revetla de Sant Sebastià de 1969.

En tots els anys que ja han transcorregut, han estat només 4 els rectors destinats a n'aquesta parròquia i que han impartit de forma magistral la nostra doctrina cristiana, fins arribar a l'actual titular, Mossèn Antoni Burguera, qui en breus instants presidirà l'Eucaristia.

Personalment, he assistit en moltíssimes ocasions a n'aquest temple, lloc de reunió dominical, i he de confessar que han estat moltes les emocions viscudes.

Hi ha hagut moments trists, ja que aquí s'han celebrat diversos funerals d'estimats familiars molt pròxims, com el del meu padrí Joan, el de la meva padrina Catalina, o el del meu tío Tolo, pares i germà major de mumare, respectivament, i també els d'altres amics que tenia en gran aprecí. Però també hi ha hagut moments d'alegria, com noces i batejos i com no, aquestes tan esperades celebracions de les Festes d'Estiu, que amb tanta cura i il·lusió ens prepara cada any el nostre amic i president, en Salvador, juntament amb tot el seu equip.

La façana principal d'aquesta església està orientada cap a la Plaça Madrid, centre neuràlgic de la nostra barriada i autèntica cruïlla de camins, en la qual conflueixen els següents 9 carrers:

- Avinguda Argentina,
- Rafael Rodríguez Méndez,
- Pau Piferrer,
- Balanguera,
- Francesc Martí i Mora.
- Pasqual Ribot,
- Batle Emili Darder,
- Valldargent, i
- Femenies,

En qüestió de no massa anys, aquesta plaça ha vist canviar a millor la seva fisonomia. Si poguéssim tornar la mirada enrera, cap en els anys 50 i 60 del segle passat, podríem constatar que era una zona amb algunes casetes i plantes baixes, i precisament a una d'elles hi vivia la meva repadrina Catalina, amb dues de les seves filles, na Francisca i na Maria, ties de mumare, aquí present, com no podia ser d'una altra manera.

Aquesta casa estava situada a l'actual número 11 de la plaça, per dir-ho d'una forma més clara i entenedora, allà on fins no fa gaire es trobava el negoci tèxtil Bellinfante. I va ser a n'el seu gendre, el meu padrí Joan, a qui se li va ocórrer, a les darreries dels 60, aixecar l'edifici de 7 alçades que començà a canviar la silueta de la Plaça, allò que els angloparlants en diuen l'skyline.

El meu padrí va designar encarregat de les obres a n'el seu gendre, és a dir, a mumpare, també aquí present, escoltant amb molt d'interès el parlament del seu fill.

Possiblement el padrí Joan va ser un pioner, un visionari, que a la seva manera va aportar el seu granet d'arena i va ajudar i facilitar la transformació de Palma cap a una ciutat més oberta, moderna i cosmopolita.

Pràcticament tots els membres de la meva família per part materna han viscut en aquesta finca en diferents moments de les seves vides.

De mica en mica anaven passant els anys i s'anaven aixecant els edificis veinats, a dreta i esquerra, fins arribar a 1972, any en que es va edificar l'anomenada Torre des Fortí, arribant a ser la més alta de la ciutat de Palma, un autèntic punt de referència, amb 72 metres d'alçada i 24 plantes. La seva construcció va ser íntegrament finançada per l'antic Ministerio de la Vivienda, desaparegut l'any 1975.

Si des de la Plaça Madrid enfilam, més o manco en direcció Nord, el carrer de Francesc Martí i Mora, arribarem a la Plaça Barcelona, en la qual es trobava l'emblemàtic i malauradament, avui ja desaparegut, Estadi Lluís Sitjar, a la part alta d'Es Fortí. Va ser un referent esportiu no només de la nostra barriada, sinó també de la Ciutat de Palma i durant tots els seus anys d'existència, un testimoni mut de molts d'horabaixes de glòria del Reial Club Deportivo Mallorca.

Inaugurat l'any 1945, va ser l'estadi oficial del Mallorca fins a l'any 1999, quan es produeix el trasllat a l'Estadi de Son Moix, construït per donar cabuda a n'els Jocs Mundials Universitaris, més coneguts com la Universiada Palma '99.

Com la gran majoria d'al·lots d'aquest país, també jo vaig practicar el futbol a les meves etapes d'infantil i juvenil, defensant els colors d'equips rivals del Mallorca, i no us podeu fer una idea de la il·lusió que ens feia a tots, després d'entrenar durant mesos i mesos damunt terra i arena, haver de jugar i córrer per la gespa del Lluís Sitjar. En el meu cas concret això va succeir només en una ocasió, cap a l'any 1979, vestint la camiseta del CIDE, i us puc assegurar que aquesta fita va quedar gravada a foc dins la meva memòria.

Un quart de segle abans, aproximadament, qui sí va defensar els colors de la primera plantilla del Mallorca durant dues temporades va ser mumpare, en Paco Amengual. Això succeïa entre els anys 1954 i 1956.

Si des de la Plaça Barcelona continuam el nostre recorregut, bordejant la paret que encara queda del recinte de l'antic estadi, baixant pel carrer Ramon Picó i Campamar, i travessam el d'Andreu Torrens, arribarem a n'el tercer i darrer espai objecte d'aquest pregó, el Centre Esportiu i Militar "Es Fortí".

El seu origen també se remonta a l'any 1945, quan el Ministeri de Defensa adquireix la finca omònima d'"Es Fortí" per crear-hi un camp militar i d'esports regional. Ben aviat comencen les obres de les instal·lacions esportives, pista d'atletisme, camp de futbol, pistes de tennis, piscines, galeria de tir i d'altres. L'any 1964 s'inaugura, definitivament, l'edifici principal.

De jovenet hi vaig passar moltes de vegades per davant, i allò que podia veure em produïa una gran fascinació, però accedir-hi no va ser gens fàcil, per no dir impossible, degut a n'el seu caire militar i privat. Tot i això, estic més que convençut que aquí es va començar a forjar la meva carrera professional, dedicada, com bé ha comentat na Joana Aina, a n'el món de la docència, de l'Educació Física i l'Esport.

Varen haver de transcórrer uns anys, per tal que la meva sort canviàs i això va ser durant la meva etapa d'allò que en deien servidor a la Pàtria, com alférez d'Infanteria de l'exèrcit de terra. Aquella estrella daurada de sis puntes a la meva casaca tenia un poder immens i em va obrir totes les portes i barreres d'aquell complexe esportiu i a la fi, vaig poder utilitzar-ho.

I ja, per donar per finalitzada la nostra particular passejada, per una banda i el Pregó d'avui, per una altra, si des del Centre Esportiu i Militar agafam el Carrer Balanguera, tornarem a l'inici del recorregut triangular, arribarem novament a la Plaça Madrid, com ja hem comentat en el començament, centre neuràlgic de la barriada i espai a on tenen lloc totes les celebracions, en les quals, juntament amb la meva colla, el xeremier Toni Tugores, que seu aquí abaix, sempre tan a prop meu, qual fidel escuder, hem tengut el plaer i l'honor de col·laborar i participar.

El pròxim mes de gener se compliran 25 anys de la nostra primera actuació en Es Fortí, aquell ja llunyà dia de Sant Sebastià de 1993, precisament en aquest mateix temple. De llavors ençà i de forma gairebé ininterrompuda durant tots aquests anys, amb les nostres sinceres melodies, hem intentat alegrar i amenitzar les celebracions festives de la nostra mai prou ben estimada barriada d'Es Fortí. Esper i desig que ho haguem aconseguit.

Molts d'anys a tothom i moltes gràcies per la vostra atenció.

Es Fortí, Palma, a 10 de setembre de 2017.